

INNEHÅLL:

John Dunning:

Experiment med avskuren tunga	1
Hinduismen	4
En läsarenkät	6
Om sanningsvärdet hos påståenden	7

Sverre Holmsen:

Eldgång	8
---------------	---

John A. Keel:

UFO i Nordamerika 1966 (forts.)	12
"UFO-kontakt"	15
Bokanmälan	16

Självvet är icke fött, icke heller dör det. Det är icke produkt av något, icke heller är något produkt av det. Det ofödda, eviga, odödliga och gamla (Självvet) förstöres icke, när kroppen förstöres.

Kathaka-upanishaden, kap. 2, v. 18

*

Du är den ofattbare, den första orsaken, skaparen, den högsta gudomen och den högsta bostaden. Du är den över tanken upphöjde, självvet i allt, självvet i världen, det eviga väsendet.

Skandapurana

*

Liksom alla floder till sist sluta sitt långa, slingrande lopp i havet, så skola alla människor — huru olika stigar de än välja, drivna av sina skiftande önskningar och temperament — till sist nå dig såsom det oundvikliga målet.

Hymnen om Shivas storhet

EXPERIMENT MED AVSKUREN TUNGA

Av John Dunning

En kväll 1966 samlades cirka 30 studenter från minst ett dussin länder i universitetets studenthem i Wickrath, Väst-Tyskland, för att bevittna en händelse som, såvitt de visste, aldrig tidigare hade ägt rum i Europa. Shankar Bannerjee, en indisk student från Calcutta, Väst-Bengalen, Indien, som bedrev ingenjörstudier inom textilfacket, hade sagt att han skulle skära av en persons tunga och sedan återsätta den på sin plats utan någon skada för försökspersonen.

Vittnen till händelsen var Rudolf Winkler från Bild Zeitung, Juergen Boettler från European Life, Erenfried Schrey, reporter och fotograf från Presse Buero West, Egon Brandtner, fotograf, Paul Schwuchow, Mehdi Naway, Mostafa Rezwan, Mostafa Goreichi, Huschang Mochrefzadh, Abedeni Khoramy, Mostaba Adily, Hormos Ain, Rajat Kumar Guha, Gulam Ahmed Kahn, Bernd Schmitt, Regine Fischer, Tarun Kumar Arora, Moloy Choudhury, Drathi Sen, fru Sen, dr. Jacob, Jakub Lala, Tanha Mohhsen, Rias Mizagian, Monilal Biswas, Erika Schmitt, Ahmed Jawarj, Ardeschi Torkzadeh, Jakub Eltimini och Paul Herrmann. Inget av dessa vittnen hade någon som helst förbindelse med Bannerjee, och inte heller trodde de att experimentet skulle lyckas — eller alls företas för den delen. En del var övertygade om att det hela skulle sluta med att Bannerjee arresterades av polisen, anklagad för att ha förorsakat svår kroppsskada på försökspersonen, om han nu verkligen skulle skära av dennes tunga. Andra var övertygade om att de skulle få bevittna ett skickligt trick eller bli föremål för ett experiment i masshypnos.

Shankar Bannerjees försöksperson var hans vän och landsman

Ashis Sen, vilken studerade elektronik vid det tekniska institutet i Krefeld. De båda unga männen syntes ytterligt nervösa. Bannerjee svettades rikligt, och Sen kedjerökte den ena cigaretten efter den andra. Han förklarade att han hade det största förtroende för sin vän, men att få tungan avskuren var naturligtvis inget experiment som man kunde ta lätt på.

"Jag skall försätta Mr. Sen i ett tillstånd av djup hypnos", förklarade yoga-adepten Shankar Bannerjee. "Sedan skall jag skära av tungspetsen. Det får inte bli något blod. Om blod uppkommer, har experimentet misslyckats, och resultatet kan bli mycket farligt för Mr. Sen. Hela experimentet får inte ta längre tid än sex minuter."

Vittnena blev nu spända och tyska. Ingen trodde längre att han inte skulle få se något annat än ett skickligt trick. Sen var färdig med sin sjätte cigarett, tog plats i en stol och förklarade att han var beredd.

Paul Schwuchow, föreståndare för studenthemmet, ställde sig vid Ashis Sens sida. Med sin högra hand om försökspersonens handled nickade han för att ange att pulsen var regelbunden och stark.

Fotograferna flyttade sig närmare och ställde in sina kameror.

På ett litet bord vid Sens vänstra sida fanns två steriliserade instrument, en operationssax och en tång, vilka låg på en steril handduk.

Shankar Bannerjee gick med sina fingerspetsar över Sens tinningar. Ashis Sens anletsdrag slappnade av, hans ögonlock föll ned, öppnades, föll ned igen och tillslöt så fullständigt. Hans andning blev långsam, djup och regelbunden. Han hade fallit i sömn.

"Pulsen blir långsammare", sa Paul Schwuchow med låg och distinkt röst. "Ännu långsammare; den är borta. Nej. Där är den igen. Nu är den helt försvunnen. Ingen puls alls!"

Ögonblicket var inne!

Svett rann ned för Shankar Bannerjees ansikte, när han snabbt tog de steriliserade instrumenten, saxen i högra handen och tången i vänstra. I åttlydnad av Bannerjees tillsägelse öppnade Ashis Sen munnen och räckte ut tungan. Bannerjee tog tag i tungspetsen med tången*) och klippte med saxen snabbt och med berätt mod av tungan ungefär en halv tum från dess spets.

Den andlösa tystnaden i rummet stördes endast av kamerornas klickande. Bannerjee visade den avklippta tungspetsen alldeles framför ögonen på de skakade studenterna. Det fanns inget spår av blod, men tungbiten verkade mycket levande. Ashis Sen fortsatte att sitta i djup sömn med stummen av den avklippta tungan stickande ut ur den öppna munnen. Inget blod syntes.

SÖKAREN

Nr 2 — 1968 — Argång 5

Adress: Box 3063, Stockholm 3
Red o ansv utg: Sven Magnusson
Postgirokonton 7060 47
Tel. 08/69 60 27

PRENUMERATIONSPRISER 1968

Helår (10 nr) 24: —
Halvår 12: 50

Arg. 1964—1966 är slut.

Från årg. 1967 finns nr. 4—8 kvar. Pris 10: —.

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfack 10128, Helsingfors 10, postgiro 5333. Helår kostar då mk 22,—; halvår mk 12,—.

Annonspriser:

Helsida 185: —, halvsida 110: —, kvartsida 65: —, småannonser 4: — per cm.

Tryckt hos
LJUSDALS TIDNINGS TRYCKERI AB
Ljusdal 1968

Tiden var knapp. Shankar Bannerjee vände sig snabbt mot Sen och med en enda flink rörelse återsatte han tungspetsen exakt på dess plats. Tungan såg ut som om den aldrig hade blivit avklippt. Det otroliga hade hänt!

Shankar Bannerjee torkade svetten från pannan och återkallade försökspersonen till medvetande. Ashis Sen öppnade ögonen och bad om ett glas vatten. Han tycktes inte ha farit illa av experimentet.

"Hans puls är starkare nu än den var före experimentet", sa Paul Schwuchow, som under hela tiden stått vid Sens sida med sina fingrar på hans puls.

Studenterna flockade sig nu kring Shankar Bannerjee och Ashis Sen. "Masshypnos", sa en röst tvislände.

Om det fanns andra som miss-tänkte masshypnos eller något annat trick, berövades de sina illusioner följande dag, när de fotografier som togs under experimentet, offentliggjordes. Dessa fotografier visade precis och i detalj just det som de hade bevittnat. Kameror kan inte hypnotiseras, och ingen betvivlade fotoagraernas uppriktighet.

*

Vi har här en pålitligt bevittnad, väldokumenterad redogörelse för en oförklarlig händelse. På kvällen den 27 december 1966 i studenthemmet i Wickrath, Väst-Tyskland, klippte Shankar Bannerjee av tungspetsen på Ashis Sen, och några minuter senare lyckades han sätta den på plats igen.

Hur gjorde han det?

På denna punkt var Shankar Bannerjee inte så meddelsam. Han sa att han hade studerat yoga under en stor mästare i Indien, och detta var någonting som han hade lärt sig.

Yoga är endast en bisyssla för Shankar Bannerjee. Han är mer intresserad av att fullborda sina studier i textilfacket. Hans far, professor Prafulla Ch. Bannerjee är en an-sedd filolog och direktor för en skola i Indien, och sonen skulle ha följt i sin faders fotspår. Men Shankar tyckte att textilframställning var mycket intressantare än filologi (språkvetenskap) och kom till Tyskland för cirka fem och ett halvt år sedan för att fortsätta sina studier.

"Varför ville ni utföra experimentet?" frågade vi.

"Därför att denna konst är praktiskt taget okänd i Europa", svarade Mr. Bannerjee. "Experiment inom detta område har bara just börjat i

Västerlandet, men i mitt land, Indien, kommer man nästan dagligen i kontakt med sådana oförklarliga fenomen. Nutida liv har, i synnerhet i Västerlandet, blivit så hektiskt att individen knappast har tid att tänka; hans nerver befinner sig i ett konstant tillstånd av sönderslitning. Den materialistiska inställningen hos sådana människor gör att de inte kan tro på något som de inte förstår eller personligen har bevittnat.

Det är en kombination av tro och bemästrande av en yogateknik som gör att sådana här experiment lyckas. Tyvärr är denna form av hypnos mycket litet känd och håller på att dö ut. Jag beklagar djupt denna utveckling, ty mycket kunde med dess hjälp göras inom det medicinska fältet för att hjälpa folk fysiskt, andligt och psykologiskt."

När vi några dagar senare åter träffade Mr. Bannerjee, sa han att sedan han utfört sitt experiment, hade han fått många brev och förfrågningar från personer som behövde hjälp av ett eller annat slag. "Jag skulle mer än gärna hjälpa dem, men detta kan bli möjligt först sedan jag avslutat mina ingenjörstudier.

Jag tror att om jag kunde utföra experimentet inför en större publik, så som t. ex. TV-tittare i Förenta staterna, så kunde detta leda till ett allvarligt intresse uppkom och kanske också till att denna metod kom till användning."

Givetvis är det en god idé att få fenomenet demonstrerat under vetenskaplig kontroll.

Hos dem som var närvarande under experimentet, tycks det inte finnas någon tvekan om att det var fråga om ett äkta fenomen. Bilderna talar för sig själva.

Om vi har en sant vetenskaplig inställning, om kunskap utan fördom är vårt mål, så kommer Wickrath-experimentet att upprepas och studeras i något laboratorium.

Återgivet med särskilt tillstånd från tidskriften FATE ©, septembernumret, 1967.

*) Enligt bilden med vänster hands fingrar.

Anm. Om ovan beskrivna händelse är äkta, så kan också många andra häpnadsväckande underverk som berättas i samband med indiska yogier, tänkas vara verkliga tilldragelser, så som t. ex. när en helig man får en arm avslagen men själv sätter fast den igen.

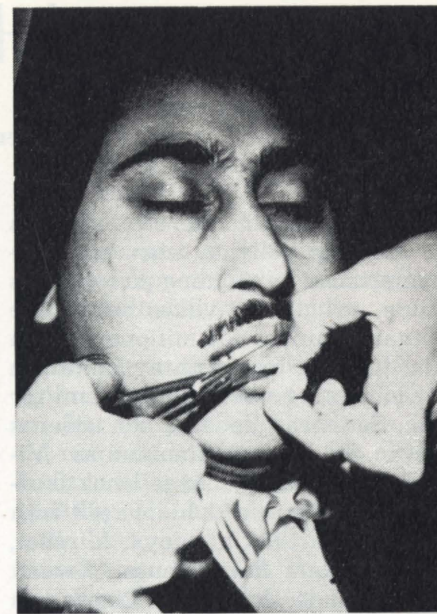
Dock är det ju tänkbart, från läsarens synpunkt, att man i det här fallet använt en falsk tunga, en djurtunga. I så fall torde mannen som tog pulsen, ha varit i maskopi med Bannerjee och Sen.

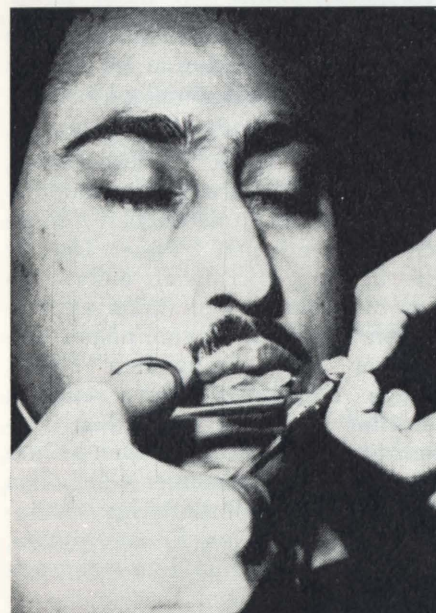
①

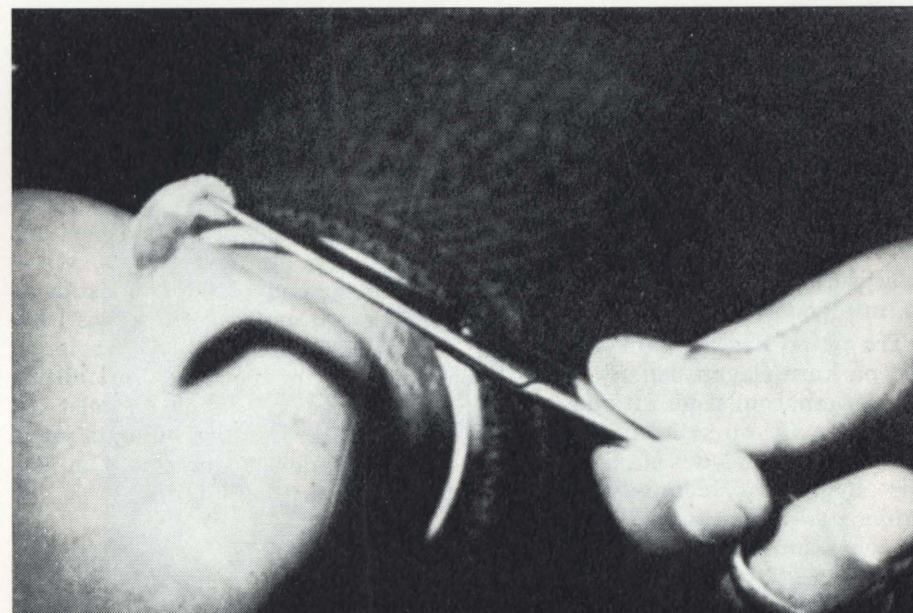
②

③

④

⑤

⑥

⑦

HINDUISMEN

"Den är inte 'en' religion. Den är religionen själv."

"Hinduism" är inte ett namn på en enhetlig religion utan en sammanfattande benämning på tusentals skilda religioner vilkas bekännare räknas i hundratals miljoner. Men alla de olika formerna av hinduism har någonting som är gemensamt för dem. Sankaras Vedanta och söderns Saiva Siddhanta, Ramanujas Visisht Advaita, de många Bhaktikulterna som uppstått i Indien allt från Gitas dagar till Chaitanya, Mirabai, Ramakrishna Paramhansa, Swami Vivekananda, Aurobindo Ghose och T. L. Vaswani, kan kanske sammanfattas i följande tankar, som finns hos dem alla.

Enkelt leverne och ädelt tänkande, en strävan till koncentration på de eviga sanningarna och avståndstagande från de obeständiga, falska materiella värdena.

Ahimsa-principen, som innebär icke-våld, att leva med andra varelser i endräkt så som predikades och praktiserades av Asoka, att inte skada, inte döda.

Tro på en kedja av inkarnationer och på karmalagen, lagen om orsak och verkan, som säger att vad du sår i ett liv, får du skörda i det nästa. Var och en är således sin egen framtids byggherre. Människorna övervinna verkningarna av det förgångna och skapar sitt framtida öde genom goda gärningar, genom att förvärva kunskap och visdom och genom hängivenhet. Lagen om orsak och verkan betraktas av hinduerna som konungarnas konung.

Livet fattas som en andlig enhet. Universums ande kallas Brahman, vilket kan översättas Gud. Brahman finns överallt och i allt. Den är den livsande som bor i varje växt, varje djur, varje mänsklig individ. Den är alla levande varelsers innersta identitet. Atman (det individuella självet) är lika med Brahman (Gud), vilket innebär att du är Gud.

Materien, mayas värld, är enligt hinduismen bara ett sken. Sanningen finns bortom den bedrägliga sinnevärlden: det är Brahman, världssjälén, som är det enda som äger verklig existens, det enda som skulle fortsätta att existera om allting annat upphörde att finnas till, det enda som måste existera, som inte kan förintas.

Att världssjälén är varje levande väsens identitet uttrycker hindun med satsen *tat twam asi* (det är du) vilken intar en central plats inom det hinduiska tänkandet och har haft ett utomordentligt inflytande i Indien hos folk i alla samhällslager.

Insikten att allt är identiskt med allt, förenat i en rikt varierad livsenhet, leder till befrielse från oro och fruktan, eller *abhaya*. Det kan inte finnas någon fruktan, där det inte existerar något "främmande" väsen; alla är ju i grunden samma väsen, Brahman, eftersom allt är olika former av detta väsen.

Hinduismen är Indiens urgamla religion. Men även i Västerlandet har de väsentliga hinduiska tankarna tilldragit sig allvarlig uppmärksamhet. Man har pekat på att människan har en intuitiv förnimmelse av att hennes jag är oförstörbart och tidlöst och att medvetande, vilket även är jagmedvetande, endast är av ett slag och endast kan tänkas i *ental*. Materiens värld är varierad, men ande, medvetande, vari allting förnimmes, är samma varhelst det förekommer. De allra innersta jagen i alla individer är identiska. Din nästa är du själv i annan form.

Hinduismen har inga predikanter som kräver tro utan förståelse. Den är fri från dogmatism och absolut tolerant. Den är inte en enhetlig lära som framställs med anspråk på ofelbarhet och som kan uttolkas mer eller mindre riktigt.

En hindu anser att insikten och vissheten måste komma efter ett inre sökande i det att individen förnimmer sanningen i sitt eget medvetande, med sin egen tanke. Hinduerna kan ansluta sig till vad Buddha lär ha sagt, när hans lärjungar bad honom om ett sista budskap, innan han lämnade vår värld: "Jag visar endast vägen. Det är för envar icke att mekaniskt godta vad jag säger eller följa den väg som jag stakat ut. Envar bör tvärtom sträva efter att själv finna vägen och övertyga sig om sanningen genom sin egen erfarenhet. Om han inte är övertygad om min undervisning, må han förkasta den, och godta den endast om han är övertygad."

Övertygelsen om sanningen uppstår inte endast efter intellektuell reflektion utan även genom intuition. I meditation och tänkande kan sökaren nå fram till ett inre ljus i sitt eget medvetande, som innebär en intuitiv uppfattning av sanning.

Meditation och olika andliga övningar är för hindun kunskapsvägar som låter honom få inblick i de gudomliga verkligheterna, låter honom dyka ned i en medvetandesocian av mystisk kunskap. Yoga, som betyder "förening (med Gud)", innebär olika system för självförverkligande och gudskontakt.

Endast med total tystnad kan man ange vad Gud är. Han är för hindun ofattbar, men ändå oändlig kärlek.

Hinduismen har ingen uppenbarare så som islam i Muhammed, mazdaismen i Zarathustra, buddismen i Buddha, judendomen i Mose och kristendomen i Jesus. Den är inte uppbyggd kring en enda individs förkunselse och vision av sanningen. Men den är, som någon hindu har sagt, "religionen själv". Många helgon och stora religiösa gestalter har bidragit till dess uppkomst och utveckling. — Den är inte bunden vid traditioner och heliga skrifter. Den är föränderlig och öppen. "Den är vidsträckt som himlen, djup som havet, klar som solen och välsignad som regnet."

Hinduismen har heliga böcker, vilka är föremål för den största vördnad. (Upanishaderna, som är en del av Vedaskrifterna, finns i ett svenskt urval, utgivet av Natur och Kultur 1965. Även Bhagavad Gita finns till en del i svensk utgåva.) Men det är *vishet* som de meddelar, inte kategorisk sanning.

Det har inom hinduismen funnits en stark tendens till inåtvänd "helighet". Man har sökt egen tillfredsställelse i inre "förening med Gud" och har inte brytt sig om samhället och nästan så mycket. Nöd och fattigdom har också varit så överväldigande i Indien att det väl uppfattats som något ofrånkomligt. Men flera av de stora hinduiska personligheterna har med eftertryck hävdade nödvändigheten att man tjänar sina bröder. Eftersom Gud är inne-

boende i varje levande varelse och allt liv sålunda är heligt, är det lätt att se det som en bjudande moralisk plikt att bekämpa lidande och grymhet. Ramakrishnaorden, som hyllar nästakärlekens ideal, bedriver ett omfattande socialt arbete i Indien.

Man skall också observera att Jesus är en stor gestalt för många hinduer. Hinduerna har med sin öppenhet för allt religiöst tagit upp även Jesu vishet och tagit lärdom av den, fastän de inte godtagit kristendomens anspråk rörande Jesu särägna gudomlighet, läran om frälsning genom tro etc.

"Det är kärlek och endast kärlek jag predikar, och jag bygger mina läror på den stora vedantiska sanningen om den förblivande och allestädesnärvarande själen i universum", sade en av de största gestalterna inom den senare tidens hinduism, Swami Vivekananda.

En fin företrädare för vår tids hinduism var Sadhu Vaswani, som skrivit dessa karakteristiska ord: "Helig, helig, helig är varje varelse! Nalkas dessa Herrens barn med vördnad och kärlek! Gör dem inget illa! Utan tjäna dem i djup ödmjukhet. Dessa fåglar och fän, dessa djur, dessa varelser, Sri Krishnas barn, är de former, *rupas*, som Herren har iklätt sig."

Från en artikel av Swami Avyaktananda i den indiska tidskriften MIRA anför vi följande såsom ett exempel på hinduiskt tänkande när det är som bäst.

"Känslan av samhörighet med allt levande skapar spontant en anda av vördnad för alla former av liv. Alla levande varelser har samma kärlek till livet och strävar efter sin egen trygghet. De viktigaste instinkterna fungerar lika hos mänskliga och undermänskliga varelser. Det är under människans värdighet att tortera eller döda levande varelser för föda eller som sedvänja, sport eller forskning. Det bör vidtas lämpliga åtgärder för att skapa ett sådant samhälle att icke önskvärda eller skadliga sätt att leva inte kan förekomma. Det är en djävulsk idé att undermänskliga varelser är till för människans nöjes skull. Det är olyckligt att vördnad för livet inte riktigt hävdas inom flertalet organiserade religioner i världen. Som en följd av detta har mänsklighetens etiska liv blivit ensidigt, och människan har levt ett dubbelliv i fråga om attityden till sin egen art och till de undermänskliga varelserna. Människan kan inte vara en andligt högtstående

de varelse om moralen begränsas till hennes förhållande till individer av hennes egen art. För att kunna leva ett andligt högtstående liv måste hon ha en äkta känsla av samhörighet med alla levande varelser och skapa ett förhållande till de andra varelserna utan att undertrycka eller exploatera dem. Människans sociala frigörelse skulle följas av djurens frigörelse; och människan skulle, med den vetenskap och teknik hon åstadkommit, sträva efter ett samhälle som är till alla levande varelsers bästa."

Hinduerna har visserligen många gudar och gudinnor, men de är alla aspekter av Brahma skaparen, Vishnu uppehållaren och Siva förstöraren, och dessa får i sin tur upp-

fattas som olika aspekter av Gud. Hindun tror, liksom den kristne, på en Gud, och han kallar honom Brahman, men denna benämning används i regel inte när hinduer skriver på Västerlandets språk, engelska; då talar de om "Gud".

Karakteristisk för hinduismen är den allmänna anslutningen till vegetarismen — naturlig med utgångspunkt från ahimsa-principen.

De hinduiska tankarna och religiösa erfarenheterna har säkert mycket att ge västerlänningen i en tid när folk i kristna länder alltmer börjar tvivla på kyrkorna och deras budskap. Hinduismen ställer oss inte inför kravet att "tro bara tro" på tvivelaktiga dogmer, den är öppen och förutsättningslös, den är i sina bästa former mild och kärleks-aktiv.

HERREN KRISHNA

"De som hängivet arbetar för alla varelsers välfärd, må de komma till mig."

Krishna.

EN LÄSARENKÄT

De frågor som vi ställde till våra läsare i en bilaga till n:r 6, 1967, besvarades med 196 insända formulär.

Vi skall här och i ett följande nummer redogöra för resultatet av enkäten.

Uppfattningarna om de olika specialmedel som omskrivits i Sökaren, fördelar sig så (A = mycket gynnsamt resultat; B = litet men ändå märkbart positivt resultat; C = inget eller ovissat resultat; D = ogynnsamt resultat):

Vänsterhandsträning:

3 A, 7 B, 9 C

Stenen Lapis Lingua:

9 A, 4 B, 13 C, 1 D

Grafoterapi:

1 A, 1 C

Vegetarisk livsföring:

27 A, 16 B, 2 C, 1 D

Hatha-Yoga:

7 A, 6 B, 1 C, 2 D

Radionisk behandling:

(med de la Warr-apparaterna)

2 A, 2 B, 6 C

Meditation enligt Mahesh Yogi:

5 A, 2 B, 6 C

Mineralet Vis Vitae:

7 A, 10 B, 45 C, 4 D

Biorytmogram:

4 A, 10 B, 12 C

Healing:

2 A, 5 B, 7 C, 1 D

MWO-apparaten:

2 A, 3 B, 3 C

Experiment med magi:

3 C, 1 D

Cosmo-artiklarna:

4 A, 5 B, 11 C

När det gäller hälsomedel finns det väl oftast olika uppfattningar: vad som synes nyttigt för den ene, kan vara värdelöst för den andre. Men förutom detta lägger man i våra enkätsvar märke till att det är mycket positiva omdömen om vegetarisk livsföring. Vi skulle vilja rekommendera våra läsare att ägna detta förhållande en särskild eftertanke. Vi har också i SÖKARENS BOKHANDEL medtagit ett par hälsoböcker, som kan vara lämpliga att läsa för den som vill prova vegetarisk livsföring.

De läsare som deltagit i vår enkät, har förklarat sig tillhöra religiösa eller ideella grupper — antingen genom medlemskap eller "sympati" — enligt följande.

40 vegetarianer, 32 spiritualister, 31 kristna, 29 antivivisektionister, 26 ifo/ufologer, 18 teosofier, 16 rosenkreuzare, 9 antroposofier, 4 Martinusintresserade, 2 bahaier, 2 ohsawister, 2 frisksportare samt en av följande: muhammedan, buddist,

kväkare, agnostiker, panteist, waerlandist, råkostare, liberalkatolik, medlem av Gralsväktarnas samfund, "jag är nedstigen för utveckling på denna planet"; vidare har en sagt sig tillhöra nykterhetsrörelsen och en Sällskapet för Psykisk Forskning i Helsingfors. 34 har uppgett att de inte räknar sig till någon religiös eller ideell grupp, och 28 har lämnat blankt på formuläret.

UTTALANDEN OM SÖKAREN

Vetenskaplig, kritisk analys är nödvändig om ej denna intressanta tidskrift skall sjunka ned till att bli en ren science-fictionunderhållning.

Jag har en negativ inställning till allt för många och långa artiklar om djuren, trots att jag är välsinnad även mot dem.

Nei, jeg synes ikke at Sökaren skal være mer kritisk. Jeg synes vi lesere skal få vite hvad som "foregår" og selv ta stilling til sakene.

En så hård kritik som möjligt — men absolut och omutligt ärlig. En sådan inställning till ett fenomen behöver inte innebära att man är "negativ" utan endast att man tar hänsyn till så många tänkbara förklaringar som möjligt!

Kanske ändå Ni skulle behandla problemen litet mer positivt — de som är oinformerade och okunniga i frågorna kanske får en negativ inställning till hela detta intresseområde genom Er i mitt tycke objektiva kritik.

I stort sett är uppläggningsen alldeles utmärkt, och mycket påfallande är att de stora ansträngningarna från de första numren ej resulterat i att den höga kvaliteten ej kunnat hållas; försätt så här och allt mer av centrala frågor kommer att tackas!

Litet mer om UFO:s etc. och gärna då mer svenska observationer, det finns ju material till det. Annars behandlar Ni ämnena opartiskt och kritiskt, vilket ger läsaren bättre syn på det skrivna.

Behandlingen av UFO:s är kanske onödigt vidlyftig, eftersom samma uppgifter i stort sett redan förekommit i dagspressen enl. min uppfattning.

Problem som reinkarnation och karma har dr. Rudolf Steiner behandlat på ett fullt tillfredsställande sätt i sina böcker och i otaliga föredrag. Jag vill betona att det är ju andevetenskap, icke hypotetiskt tänkande.

Mera kritik, hårdare sovring, mera positiv inställning till kristendomen.

Artiklarna om visa män och filantroper kunde vara mera koncentrerade än de varit.

Har haft Sökaren sedan 1965 och är mer än nöjd och vill fortsätta med tidningen och rekommenderar den till vänner och bekata.

Jag tycker att tidningen är utmärkt bra, mångsidigheten av artiklarna är ett stort plus. Det enda jag kan anmärka på är att ämnet "UFO" förekommer litet för mycket under senaste tiden.

Sökaren har och bör ha en positiv inställning till det verkligt sanna, goda, naturliga och osjälviska, som ju finns — trots allt — på många håll i världen. Ingen anknytning direkt till någon viss rörelse — självfallet!

Enda felet med Sökaren är att den utkommer med för få nummer per år.

Sökaren är den mest intressanta och mest givande tidning jag någonsin läst.

Jag brukade säga: Sökaren har inget ansikte än, där behandlas de mest olika aspekter (vilket ju egentligen är bara bra) men där står sådant som inte står någon annanstans. Den behövs. Vetenskapen kommer efter så småningom.

Bra att det finns en kritisk granskning, ty annars skulle tidskriften verka ovederhäftig.

De artiklar som behandlat religiösa erfarenheter och personligheter, har varit mycket objektiva och intressanta. Av intresse vore artiklar om t. ex. aposteln Paulus, de grekiska filosoferna, mysterie-skolorna, nyplatonismen samt den kristna mystiken.

Jag anser att man skall ha förståelse för andra människors åsikter även om man inte delar dem. Av denna anledning sätter jag stort värde på upplysande artiklar om religiösa och ideella grupper.

Ni skall betänka att huvuddelen av Eder läsekrets är kristen!

Jag gillar helt och fullt Sökarens inställning till problemen och tidningens redigering och finner den mycket läsvärd.

Det finns andra tidskrifter för vegetarism/hälsolivsföring. Därför onödigt att ta upp plats för sådant.

Bättre källkritik.

En mera kritisk attityd och en mer vetenskaplig orientering. Utan vetenskaplig noggrannhet kan de ämnen Sökaren behandlar aldrig nå ut till gemene man.

Mera kritisk analys av författarnas påståenden. Låt dem gärna framhålla sina tankar i antaganden men avråd dem från att påstå. Påståenden måste bevisas.

Mera anvisning på litteratur inom skilda områden, t. ex. pendellitteratur.

Tefaten breder ut sig för mycket, anser jag. Spiritism o. dyl. intresserar mig icke. Borde icke läsas!

Till en början var jag kritiskt inställd. Nu tycker jag Ni skall gå på som Ni börjat men vill samtidigt poängtera att vars och ens personliga ansvar för sin individuella utveckling är helt beroende av förmågan att söka och finna, inte enbart acceptera för att det står skrivet.

Tycker nog att en del artiklar är lite naiva, men gör man tidningen mer vetenskaplig så föreligger väl en viss risk för "torrhet", och det är ju inte bra det heller.

Det presenterade materialet bör förkortas ytterligare; inte så långa artiklar utan större variation (fler artiklar).

Såsom spiritualist är jag naturligtvis glad åt artiklar i denna filosofiska riktningens anda.

Mera detaljrapporter om olika förteelser, som t. ex. UFO och annat, som i allmänhet förbigås av pressen.

Jag tycker att Sökaren är den bästa tidning jag någonsin läst. Innehållet mycket intressant, omväxlande och storslaget.

Jag skulle önska debatt om en så intressant sak som reinkarnationsfrågan.

Mer vetenskaplig orientering önskvärd.

Genomgående tillfredsställande. Ibland kan citat återges kortare och ibland är i en skildring många onyttiga detaljer med. Vetenskapliga analyser är av stort värde.

Jag önskar artiklar om förmågan att under vissa lugna förhållanden vandra ut ur kroppen. Jag har gjort det många gånger, och jag vet att man är bunden liksom med ett band vid kroppen. Bandet brister vid döden och det andra fortsätter att existera. — — — Så mycket som möjligt vill jag ha bevis för saker.

En kritisk attityd och vetenskaplig orientering är absolut önskvärd. Jag tycker att Sökaren blivit bättre och bättre.

A n m. Vi skall inte ta upp plats med att ge våra egna synpunkter på synpunkterna, vill bara säga att vi strävar efter att ge våra läsare "sökarens det bästa". — Och tack för tips och idéer!

OM SANNINGSVÄRDET HOS PASTAENDEN

Vi som ägnar oss åt studium av metafysik, religion, parapsykologi, UFO etc., påträffar i litteraturen (och i föredrag) många läror som etiketteras "sanning" av sina förespråkare, och vi finner många påståenden om verkligheten, och de är ofta av helt fantastiskt slag. — Inför alla skilda utsagor gäller det ju att åstadkomma ett ställningstagande.

Man studerar knappast ovan nämnda ämnen enbart för att slå ihjäl tiden eller för att få uppleva spänning. Syftet är väl i allmänhet högst allvarligt, nämligen att (om möjligt) få veta något om verkligheten. Men ingen människa tror på allt hon läser eller hör. Det måste alltså bli fråga om att ta ställning.

Hur sker då ett rimligt ställningstagande? Hur kan man bedöma ett påståendes sanningsvärde?

Tänk efter om det inte är så här: — Det måste generellt anses att ett påstående i pläderande text i sig självt är ointressant. Det som avgör om det finns något av värde i det, är de resonemang som stöder det.

Motiveringar, argumentation, är inget ovidkommande som man kan avfärda med en handrörelse och några ord om att "ingenting går ändå att bevisa", ty det är framställningens kvalitet som bestämmer sanningsvärdet. — Att bedöma kvaliteten kan vara svårt. Argumentationens tyngd beror emellertid på skribentens (eller talarens) förmåga att ange goda skäl, att redovisa källor, visa dessas värde och riktigt referera dem. Objektivitet och väsentlighet är avgörande egenskaper i en god framställning.

Ogrundade påståenden är ett otyg. Läsaren bör ges en chans att själv bedöma det framförda; han bör fråga "varför?", och skribenten bör svara på frågan. Det är just detta "varför?" som är all forsknings nyckelord. En seriös och intelligent forskare är aldrig intresserad av grumligt resonerande och lösa påståenden (men väl av välmotiverade uppslag). Han intresserar sig för analyser, kritik och noggranna redogörelser för vad som lett fram till en slutsats.

För en sökare som läser böcker och tidskrifter, gäller det att skaffa sig känsla för textens kvalitet.

God argumenterande text är övertygande för förnuftet. Dålig text är diffus, okritisk, överdriven etc. — Man skall se till att välja goda

auktoriteter, sådana som har kunskaper, gott förstånd och kritisk analyseringsförmåga. — Det gäller också att vara objektiv, att vilja studera ett ämnes alla aspekter. Många sökares inställning är att samla på "bevis". De intresserar sig inte tillräckligt mycket för studium av alla olika åsikter och framställningar. Genom sin ensidighet lurar de sig själva. De tycker sig vara färdiga med ett ämne och har sin uppfattning klar. Det gäller sedan för dem att blott övertyga även andra.

En god regel som man ofta kan följa vid läsning av pläderande text, är att stryka under de argument som anges för att därefter koncentrera sin uppmärksamhet på dessa, och att skjuta åt sidan alla utläggningar där det ej anges skäl eller godtagbara skäl.

Den som själv skriver, bör i sin framställning vända sig till läsarens förstånd med skäl som han själv uppfattar som giltiga. Även om inte alla påståenden kan bevisas, är det nödvändigt att sträva efter ovan angivna principer, om inte sanningsökarna skall hamna i ett grumligt dödvatten, där den förnämsta aktiviteten består i att alla slår blå dunster i ögonen på varandra.

För att undvika missförstånd skall vi säga att allting som skrivs givetvis inte har till syfte att övertyga. Detta gäller t. ex. aforismer och kortare framställningar, även ibland introduktioner till religioner och filosofiska åskådningar. Avsikten kan här vara att beskriva, ge impulser och väcka intresse.

En verklig sökare (inte namn-sökare) måste åsidosätta sina egna önskningar och objektivt studera sitt ämne för att finna fakta. Den som inte beaktar detta, sätter krokben för sig själv. Han kanske finner en angenäm "tro", men sanningen undflyr honom.

Det duger inte att bara läsa spiritualistisk litteratur (och bortse från mot denna åskådning kritiska synpunkter); det duger inte att bara läsa Parthenons UFO-böcker och grunda sin "ufologi" på dem; det duger inte ens att endast lyssna till vegetariska och antivivisektionistiska åsikter (och ignorera vad deras kritiker framför); det duger inte heller att bara se tingen med tidskriften Sökarens ögon.

SM

ELDGÅNG

Av SVERRE HOLMSEN

Som en av de gamla polynesiernas **omoo** reste jag från ö till ö, lyssnade och lärde, samlade erfarenheter och blev en vit tahitier . . . Småningom slog jag ner familjens bopålar i Mahaenas djungelartade bergland på Tahiti. Där levde vi: byggde enkla bambuhyddor, röjde, planterade och studerade. Där började jag skriva min första bok på palmblad. Vi hade inget papper. Ja, det var många andra civilisationens goda varor som vi inte hade. Men i stället hade vi en vildfåglarnas frihet att tänka och leva som vi ville, kort sagt ett självständigt levnadssätt som är tabu i civilisationen.

Tillvaron, resan genom livet, är ständigt skeende: ständig födelse, ständig bortgång, ständig början. Jag måste lära mig detta om och om igen. Det kom den dag då jag förlorade både familj och odlingar.

Efter ett fruktansvärt oväder och vår dotter Narais död i vildmarken skingrades familjen åt olika väderstreck.

Nu färdades jag ensam och undrande fram i en uttriggarkanot längs den tahitiska kusten. Jag hade inget mål och räknade varken dagar eller veckor. Kanotstocken krasade i de spröda korallgrenarna, då den gled upp i sanden. Passadvinden från havet höll på att bryta nacken av sig bland palmstammarna, och mörkret föll som sot över slingerskogen. De tjocka brödruktbladen klapprade, och de trasiga bananbladen frasade i den begynnande **hupe**-vinden, som drypande av fukt for ner från de gröna fjällen.

Ensamhetskänslan låg tung över mig. Tahitidjungelns spöklika nattljud och brummandet från de avlägsna bränningarna var denna kväll inte något trevligt sällskap. Det förflutnas tragedi tryckte tyst sitt dystera ansikte mot min själ. Om man ändå haft en god kamrat till hjälp att jaga det där ansiktet tillbaka. Det följde mig vart jag gick.

Ingen människa syntes till, men borta på en udde lyste det från en lägereld. Jag drogs närmare. Kanske fanns det mänsklig värme därborta.

En bredaxlad tahitier med reslig hållning stod tyst och betraktade mig, när jag kom in i skenet från

elden.

— **Maitai oe?** Hur står det till? hälsade han frågande.

— Inget vidare, svarade jag och slog mig polynesiskt ner på en nyflätad matta av blankgröna kokosblad.

Tahitiern såg mig rakt in i ögonen. Det var en vänlig blick. Han talade långsamt och klart.

— När du kom gående över sanden, redan innan jag kunde se ditt ansikte, kände jag i mitt bröst, att du har mycket stor **peapea**, som sticker dig i hjärtat. Jag är en **tahua** (medicinman) från Raiatea, och kan ibland se, vad människorna har inom sig. Din själ är mycket sorgsen. Din **vahine** och ditt barn har rest långt bort med det stora järnskeppet, som går med eld. Du är ensam.

Jo, det var sant. Denne man som jag aldrig sett förut, såg rätt igenom mig. Det förvånade mig, trots att jag före vårt möte mången gång fått bevis för att bland dessa "primitiva" polynesier finns individer med ovanlig psykisk begåvning.

Vi satt och pratade, och efter en stund tycktes det, som om jag känt raiteamannen i årtal. Det intresserade honom att höra om det nordliga land från vilket jag kom. Han frågade mycket och blev till slut sittande i stilla begrundande över, hur vatten kunde bli så kallt, att det blev hårt som sten.

Han hade något gott pojraktigt i ögonen. Nu reste han sig och sträckte de tunga, kopparbruna armarna upp mot de rasslande palmbladen. Det gnistrade på den mörkblå nathimmeln över oss. De största stjärnorna skimrade i den svarta lagunen, och inne i kastanjeskogen hördes vildsvin böka och grymta. Han rakade ihop glöderna samt slängde några fiskben och bananer till en skygg strandhund, som svultet följde oss med ögonen utifrån mörkret. Mannens ansikte lyste plötsligt upp.

— Här är på Tahiti som du vet en gammal sed, att när två män blivit bröder, så byter de namn. Mitt är Tuarae. Vad är ditt?

Hans namn uttalades "to-a-ra-e", men mitt nordiska namn kunde han dock inte få riktigt uttal på.

— Nåväl, det gör ingenting, sa han. Vi heter nu båda Tuarae. Jag kan ju inte ta emot ett namn, som bara du kan uttala. Men var lugn för att Tuarae är bra. Bättre tahitinamn kan du inte få. Det betyder kraft och förstånd — och tycker du inte det klingar bra?

Vi drack ur en kokosnöt för att fira vårt brödraskap och kastade därpå de tomma nötskalen i havet.

— Jag har en tanke vite broder, utbrast Tuarae, i det han såg forskande på mig. Du är en orolig själ just nu, och du vet inte var du ska sova i natt. Långt inne i denna dal, där liansnåren vrider sig tätast, kan du i kväll, om du vill, se något som kommer att ge dig ro. För en kortare tid i alla fall. Har du varit med om eldgång nån gång? Kanske du har, eftersom du varit länge på öarna.

Jag följde med Tuarae. Jag tyckte om honom. Eldgången kunde det göra detsamma med. Det var hans kamratliga sympati jag behövde.

Innan vi gick, badade vi i den mörka bäcken intill och masserade våra kroppar med blomdoftande kokosolja. Rena, röda **pareu**, höftkläden, togs fram. Vi knöt dem runt våra midjor och började vandringen.

Tuarae gick tyst före. Hans gång var glidande och rytmisk. Vi följde en ormande stig inåt en dalbotten och lyste oss fram i skogsmörkret med en lång bambufackla. Det sprakade, och gnistorna flög in i den fuktiga grönskan. Ibland vadade vi över en älv med kallt, svart vatten. Färskvattensräkornas ögon lyste som små rubiner i fackelskenet. Trakten var helt okänd för mig, och jag försökte förgäves lista ut väderstrecken.

Stjärnorna kunde man inte se, ty snåren hängde tjockt över våra huvuden. Knotiga skogsjättar sträckte ut sina groteska armar åt alla håll, och i det fantastiskt fladdrande ljuset såg det ut som om de rörde sig. De liksom hötte åt oss och skälvde av vrede över vår fräckhet att tränga fram med en eldsprutande fackla, som svedde deras blad och bark. Småkryp prasslade bland bladen. En tusenfoting föll ner framför mina fötter men försvann, innan jag

hann krossa den.

Snart hörde vi det dova ljudet från en hajskinnstrumma. Tuarae vände sig om.

— Det där kommer från röjningen, där **umuti**, eldgången skall bli. Nu är **umu**, eldgraven, färdig, och folket väntar på mig. Jag är **tahua**, ledaren för den här eldfesten, som renar människornas själar.

Dånet från trumman blev allt starkare. Nu hördes röster, och i nästa ögonblick vandrade vi in på en välröjd glänta i djungeln. Mycket folk hade samlats där. Jag märkte snart, att jag var den enda vita bland alla de blomsterprydda öborna. De stod och satt på omkring tjugostegs avstånd från den väldiga ugnen, där de vulkaniska stenarna lyste rödgredelina och vita av hetan.

Var hade jag förut sett dessa eldfärger? Jo, hemma i de svenska bergslagshyttorna, där man smälte järnmalm. Det var dessa fruktansvärt heta stenar som skulle beträdas barfota i natt. Jag gick fram till ungefär femton steg från ugnen. Det brände då i huden så att jag måste hålla händerna för ansiktet. Tuarae log och dunkade mig i ryggen.

— Ja, här har guavaveden och mapestockarna brunnit i två dagar och två nätter. Hela tiden har stenarna sugit åt sig värme. De vita prästerna påstår, att helvetet är som denna ugn. Själv tror jag inte, att det finns något helvete, och om det finns, så skulle jag inte vara rädd för det. Du ska snart få se, att med hjälp av **te mau varua**, de goda andarna, kan vi alla gå över den glödande umun.

Tre män gick runt med långa stakar och jämnade stenarna. En kvinna kom fram till oss och satte en krans av ormbunksblad och fosforlysande trädsvampar på mitt huvud. Hon bad mig sitta ner och nickade åt Tuarae, som gick ut i halvmörkret. Han försvann in i en liten hydda av flätade kokosblad, där han säkert ämnade göra sig i ordning för eldgången.

Flickan som gett mig den självlysande kransen var språksam. Hon tyckte det var besynnerligt, att jag kunde tala tahitiska och undrade hur långt det var till den vitmansö, jag kom från.

— Har man **umuti** där också? frågade hon.

— Nej, barfotagång på vitglödande stenar är lika omöjligt och konstigt för mina landsmän, som det är lätt och naturligt för er polynesier, svarade jag.

Men flickan kunde inte alls förstå det.

Medan vi väntade en stund på Tuarae, berättade infödingarna för mig, vilket stort arbete det var att göra i ordning en **umu**. Efter röjningen hade de grävt en mansdjup grop, som var sex steg bred och tolv steg lång. I gravens botten hade man lagt knippor av torra grenar och över dessa stockar av tahitiekastanj. På stammarna hade lagts stora lavastenar och därefter ett lager av mindre sådana, ungefär så stora som ett människohuvud. Från en tunnel på umuns västra sida hade Tuarae gjort påtändningen två dygn före denna kväll. Eld hade han fått genom att gnida trästycken mot varandra. Tändstickor begagnade han aldrig vid sådana tillfällen. Det skulle bryta för mycket mot traditionen. Söder om ugnen hade byggts en upphöjd plattform med flätade palmblad som väggar.

I kanten av den mörka snårskogen stod en bananplanta och skälvde i nattvinden. Jag kunde inte motstå frestelsen att pröva ugnens heta och gick därför bort och skar ner ett stort, daggdrypande bananblad, som jag höll ut mot umun utan att vidröra stenarna. Det saftiga bladet var på ungefär en famns avstånd från härden, då det började torka och hastigt skrupna. Några ögonblick därefter knastrade och glödde det, och jag drog mig hastigt tillbaka, ty det hettade obehagligt i min utsträckta hand.

Ett roat mummel hördes från församlingen. Ja, nu såg väl den vite mannen, att umun var het.

Just som jag övertygat mig om ugnens heta, steg Tuarae fram ur mörkret. Han var prydd med gröna **ti**-blad, och i handen höll han en gren av samma växt. Rak och lugn gick han fram och stannade tre steg från umun. För mig var det ett under, att hans halvnakna kropp redan där kunde utstå värmen. Vi åskådare var så tysta, att det enda ljud som hördes, var prasslet från den hemlighetsfulla djungeln runt oss. Tuarae lyfte tibladen och såg

upp mot nathimmeln. En stund stod han alldeles orörlig, och i skenet från den lysande stenhögen såg han ut som en fantastisk minnesstod från en försvunnen värld. Ja, han var så lik en bronsgjutning, att jag för ett ögonblick undrade, hur den kunnat hamna ute i denna ödsliga vildmark. Nu började han med kraftig röst mäsas en urgammal tahitisk hymn i vilken hädangångna andar uppmanades att skydda eldvandrarerna. Tre gånger slog han tibladen mot kanten av umun. Därpå gick han barfota, stolt och bestämt ut på stenarna. Man kunde se hur den heta luften dallrade runt honom. Blicken höll han högt, och ansiktet visade inte en skymt av fruktan eller smärta.

Sakta och vördnadsbjudande rörde tahuan sig fram över ugnen. När han kom till andra sidan, höjde han sin tigren och gick därefter samma väg tillbaka. Han gav nu tecken till andra att följa honom. De flesta av åskådarna gick i rad efter Tuarae över umun. Alla rörde sig lugnt och med blicken riktad högt. Ingen såg åt sidan eller vände sig om. Alla bar **ti**-blad. Sedan urminnes tider har denna djungelväxt begagnats vid polynesiernas eldgång. Utan **ti**-plantan skulle ingen våga sig på **umuti**.

När eldvandrararna kommit över umun, höjde Tuarae åter sin skyddsgren. Med sitt vackra leende vände han sig mot mig.

— Vite broder, följ mig över umun du också.

För en sekund kände jag mig i knipa. Tänk om det fordrades **tro**, för att man skulle lyckas i denna egendomliga vandring över glödande stenar. I så fall skulle jag bränna sönder mig trots mina tahitisandaler. Det här undret med **umuti** var säkert inte möjligt för en skeptisk vit man. Vad skulle jag svara? Där stod Tuarae och väntade, och allas blickar riktades frågande mot mig. Hur tänkte den vite brodern göra? Hade han nog förtroende för sina bruna vänner att gå över umun?

Jag reste mig upp, och jag tror inte att någon hade lagt märke till

Lär känna Edra yrkesanlag

Bedömning av **yrkesanlag**, karaktärsegenskaper, komplex, hämningar, mindervärdighetskänsla osv. på psykologisk väg.

Industripsykolog Alarik Degerman. Mångårig praktik inom svensk industri. Ledamot av La Société de Graphologie, Paris. Adr. Skeppargatan 81 b.v., Stockholm No. Telefotid 9—11 f.m. Tel. 61 91 08.

mitt ögonblick av tvekan. Nej, det fick kosta vad det ville. Tahitierna kunde ju tro att jag var rädd.

Någon stack en ti-kvist i min hand. Tuaræ bad mig gå närmast bakom honom och sade allvarligt:

— Kom ihåg att inte se ner eller tillbaka! För många år sen var det en vit man som vände sig mitt på umun. Han blev mycket bränd, och hans vita skor blev genast svarta som kol. **E haere tatou i teie nei.** Nu går vi.

Han slog bladen mot kanten av umun, och vi gick.

Det var ett kusligt ögonblick. Och så underligt det kändes att ta första steget. Sanningen att säga väntade jag mig lukten av bränt kött. Jag såg framåt, uppåt mot den förvridna silhuetten av ett pandanusträd. Man måste gå sakta fram och liksom känna sig för med fötterna på stenarna. Besynnerligt! Det brändes inte. Men inne i huvudet hettade och sprängde det.

Det var som hade den underliga vandrigen pågått i timmar, innan vi kom över på andra sidan, och det kändes överkligt att trampa på den mjuka mulljorden igen.

Jag böjde mig ner och strök försiktigt med fingrarna under de tunna sandalerna. De var svala att ta på.

Åter kom ett roat mummel från tahitierna, och Tuaræ slog mig på axeln.

— Följ med ännu en gång över umun — men barfota. — Det blir luftigare, tillade han med en glimt i ögat.

Denna gång fanns ingen tvekan hos mig. Sandalerna betydde varken från eller till när det gällde denna fruktansvärda hetta.

Alltså steg jag barfota ut på umun. Den förut så obehagliga känslan i huvudet hade helt försvunnit, och jag kom över till andra sidan utan minsta skada. Jag undersökte genast mina fötter. De tycktes ha vanlig kroppsvärme, och inte ens de fina håren runt mina vrister var svedda.

Tuaræ såg ner på mig och sade allvarligt:

— Du har nu själv sett, att människans själ är överlägsen den starkaste eld. Varua, de goda andarna, hjälper oss. De har en gång levt här som du och jag, som människor. Nu lever de liksom i en annan värld. Ibland kan vi se och höra dem för en kort stund. Många människor kan inte alls förnimma dem. Människornas ögon och öron är olika. En

man ser ett skepp långt borta, en annan kan inte se. En man hör en vildduva i fjällen, en annan kan inte höra. Jag ser många varua här i kväll, men säkert finns det väl många av oss vid denna umu, som intet sett eller hört från andarnas värld.

Tuaræ klättrade sedan kattlikt upp på den söder om ugnen stående plattformen och gjorde ett tec-ken åt en tahitier att tända de torra bladväggarna. De brann våldsam, och lågorna slickade genast hans fötter. Där stod han alldeles orörlig med armarna lyfta och blicken högt. Flammorna slog allt högre, och den bronsfärgade gestalten doldes i ett eldhav.

Jag hade nu så stort förtroende för Tuaræ, att jag inte tvivlade på, att han skulle klara sig. Det var tydligt, att hettan inte bet på honom.

Den intensiva värmen från den knastrande brasan och de tusen gnistorna gjorde, att vi åskådare skyndsamt måste dra oss längre bort.

Efter en kort stund sjönk elden ner, och där stod Tuaræ som förut med glänsande kropp och uppsträckta armar. Ja till och med ti-bladen lyste lika friska och gröna som vid eldgångens början.

Plattformens stockar brann nu, och det såg ut som tahuan stode på en glödande jättebricka. Just som jag väntade, att den skulle störta mot marken, hoppade Tuaræ rätt ut i luften och landade med sina bara fötter på umun. Det krasade från stenarna vid det tunga nerslaget, och vitgröna gnistor sprutade runt om. Hur kunde en människokropp misshandlas på detta sätt utan att ta skada?

Omedelbart efter hoppet kastade Tuaræ sig framstupa och sprang över umun på händer och fötter. Han kom bort till mig, och jag bad om att få undersöka honom litet närmare. Så vitt jag kunde se, var inte ens ett hår svett på hans kropp, och fötterna var helt oskadda.

Så snart jag övertygat mig om detta, tog jag en trädgren och kastade den på umun. Det började ryka och brinna i grenen nästan samtidigt som den hamnade på ugnen.

Eldritens viktigaste del var nu över, och vi satte oss alla ner på mattor av flätade kokosblad. En urgamal tahitihimene började. Det lät ej som vanlig körsång utan som en jätteorgel spelad av ett musikaliskt snille. Man hörde ati, cyklon-

vinden, fara fram i snårskogen, dånet från vattenfall i bergsbranterna och havets rytmiska, bullrande bas mot korallreven. Det var gripande dramatiskt. Stormen stillnade plötsligt, och snart sjöng endast passaden klagande i palmkronorna.

En ståtlig hövding reste sig och började tala. Polynesierna är alltid intressanta som oratorer. Hövdingen var en av de bästa jag hört. Hans flytande tahitiska klingade kraftigt och mjukt i den vilda dalkjusan.

— **Tamarii Tahiti nui!** Barn av stora Tahiti! Stämningen är god bland oss i kväll. Det är den gamla tidens stämning. Den som alltid fanns här på ön, innan sjukdomarna och de giftiga ogräsen kom till oss med de främmande skeppen. Vi har smält ihop. Vi är ett litet folk. I dalar där förut tusen människor bodde, finns nu bara hundra kvar. Men låt oss vara tacksamma, att vi ännu har sådana tahua som Tuaræ från Raiatea bland oss. Genom denna eldgång har vi fått mera tro på oss själva, på våra själar, som lever bortom graven. Vi är få, men odödliga. Efter en sådan umuti som den i kväll, vet vi att människans ande är det starka, det bestående. — Vad är kroppen? En bladhydda, frisk och grön i början. Men vissnar den inte och blir mulljord liksom kött och ben, människoandens tillfälliga bopning. Vi måste vara glada den korta tid vi lever här under palmerna. Våra sorger brann upp på umun i kväll. Våra själar står rena i den svala vind som sveper ner från det stora vattenfallet. — Du vite vän, **tane tuete**, som liksom vi gått över umun! **Ia ora na oe!** Liv till dig! ... Låt oss äta tahitimat tillsammans, innan **raa**, solen kommer.

En vildgalt, tarorötter och röda bergsbananer insvepta i blad lades på eldgraven och täcktes hastigt med tjocka lager av bladmattor, flätade av vildhibiskusens löv. Jord östes över det hela, och musikinstrumenten togs fram. Maken till dessa hade jag aldrig sett eller hört. Inte ens på andra polynesiska öar. De ovanligt stora och klangfulla gitarrerna var gjorda av **purao**, ett djungelträd med citrongula blommor. Jag såg en ukelele, som förfärdigats av ett jättestort kokosskal, och i gripbrändan skimrade infälld pärlemor från lagunen. En hajsinnstrumpa och flera stocktrummor dånade dovt och rytmiskt. De fenomenalt snabba och mjuka danserna verkade överjordiskt spirituella och som skapade i stunden. Detta gällde också om sångerna, som då och då avlöste

dansen.

En frodig och välskapt vahine i svajande bastkjol och med röd hibiskus bakom örat dansade fram på den öppna platsen. Hennes vita tandrader glänste i fackelskenet. Till den vilda musiken utförde hon en dans, som tydligt uttryckte hunger, tills hon helt plötsligt tvärstannade och ropade, att nu kände hon på sig, att vildgalten och de sköna taroröterna var lagom stekta.

Musiken tystnade, och man började försiktigt raka undan jorden från umun. Den ena bladmattan efter den andra lyftes av. Maten var lagom rostad.

— Var det inte det jag sa, skrattade vahinen som utfört den originella dansen. — **Mona mona roa i te pua i teie nei.** Grisen är just som den skall vara, tillade hon och klappade sig belåtet på sin runda mage.

Vi slog oss ner på pandanusmattor runt vildmarksrätterna. Man skratade och sjöng, ibland med hastig växling mellan bröst- och falsettoner. Och medan vi åt, berättades märkliga historier från tider, då männen vid en sådan fest som denna hade lansar och klubbor inom gott räckhåll. Korallöarnas kannibaler seglade ibland in i lagunerna med sina krigskanoter och smög sedan runt i tahitiskogarna nattetid för att jaga "långa svin".

Uppbrottet kom, och vi tågade i gåsmarsch utför dalstigen. Facklorna behövdes inte längre. Dagen hade kommit, och **raa**, solen, stänkte morgonrött över bergsbranternas tårglänsande snår.

Vi nådde en klar damm, där floden störtade ner i en kaskad bland jättelika ormbunkar och vita lianblommor. Det var underbart att dyka ut i det svala vattnet. En vildtupp gol stolt någonstans uppe i djungeln, och havets mullrande mot det avlägsna barriärrevet trängde in till oss i grönskan.

Tuaræ och jag var de sista, som lämnade dammen. När vi nått stranden sjönk vi ner på mattor i skuggan av ett lummigt brödfrukträd.

Jag låg med slutna ögon utan att sova. Nattens besynnerliga skådespel hade gjort ett starkt intryck på mig. Tuaræ hade spått rätt. Jag kände mig verkligen lugnare till mods. Sorgen sved inte längre så häftigt. Frid föll över mig som ett mjukt, svalt täcke. Min våta pareu vinkade vänligt från en knotig gren, och passadvinden sjöng en sövande sång. Den blev till slut oemotståndlig, och jag gled bort i djup sömn.

SÖKARENS BOKHANDEL

Address: Box 3063, Stockholm 3.

Telefon: 08/69 60 27.

(Till de angivna priserna kommer oms och porto.)

Rebecca Beard:

ANDLIG TERAPI

Doktor Beard visar hur **djup gudstro** i förening med **bön** och **förbön** skapar inre harmoni och botar olika sjukdomar. Pris häftad **12: 50**.

Ernest Dimnet:

KONSTEN ATT TÄNKA

"Jag har inte läst någon bättre, rikare, vidsyntare bok i detta svåra och viktiga ämne", skriver fil. dr. Alf Ahlberg, som gjort översättningen. Populärt skriven, stimulerande. Pris **7: —** (pocketbok).

Sverre Holmsen:

LEVANDE VISDOM

Ett urval aforismer från när och fjärran. Pris **9: 50**.

George Lindsay Johnson:

DET STORA PROBLEMET

En av spiritualismens viktigaste skrifter. "Boken innehåller så mycket av kunskapsstoff och är så intresseväckande och värdefull att det är helt enkelt en plikt att utge den på vårt språk", skrev professor Knut Lundmark. Rea-pris häftad **8: —**.

Nils Kalén:

VETTIG FÖDA

Lämplig vegetarisk grundbok. "Snabbkurs i hälsokost", receptsamling, "litet vegetariskt lexikon". Pris **5: —**.

Thomas R. Kelly:

DET INRE LJUSET

En religiös klassiker om den inneboende förmåga som människan enligt kvä-karna har att andligt, utan hjälp av prästerskap eller lärar fatta de mest betydande sanningarna. Pris häftad **6: 50**, i klotband **10: —**.

Günther Schwab:

DJÄVULSDANSEN

Om den moderna människans sjukdomsskapande livsföringsfel; intelligent, underhållande, bemängd med oavvisliga fakta. Pris häftad **26: 50**.

Florence Scovel Shinn:

HUR MAN VINNER LIVETS SPEL

En bok om hur man lyckas med sitt liv. Fascinerande. Inspirerande. Pris häftad **7: 50**.

Olof Thorborg:

FASTEBOKEN

Hur man fastar för hälsa och slankhet. Bra råsaftkurer mot reumatism m. m. Pris häftad **7: 85**.

Poul Thorsen:

MÄNNISKANS OKÄNDA KRAFTER

Om medier, materialisationer, telepati, psykometri, materians genomtränglighet m. m. Pris häftad **10: —**.

UPANISHADERNA

En av hinduismens heliga böcker. Översättningar och urval från sanskrit. Pris häftad **19: 50**.

Anna-Lisa Helle:

VARFÖR HAR KRISTENDOMEN MISSLYCKATS?

Svagheter i den kristna teologin blottas skoningslöst — men inte för att förgöra tron utan för att förädla den. Pris häftad **14: 50**, inb. **18: 50**.

Sverre Holmsen:

MORIALAND

"I MORIALAND — själens land — är vi alla kamrater, systrar och bröder, strävande mot samma, universella mål: **Gudsförverkligande** i inbördes, sökande kärlek." Pris häftad **27: —**.

Renee Taylor:

HUNZAFOLKETS HEMLIGHET

Ett reportage från "sagolandet Hunza" där civilisationssjukdomarna är nästan okända och folket lever ett lyckligt och naturligt liv. Pris häftad **14: —**, inb. **19: —**.

Wilfred Cantwell Smith:

MÄNNISKOR AV ANNAN TRO

Här redogörs ingående för en företeelse inom var och en av de stora religionerna; det är hinduismens fras "tat twam asi" (detta är du), kinesernas "yin och yang" m. m. Pris häftad **15: —**.

G. N. M. Tyrrell:

VID TRÖSKELN TILL DET OKÄNDA

En av de främsta populärvetenskapliga böcker som skrivits om den parapsykologiska forskningen. Pris **8: 50** (pocketbok).

Alltmer populära
manastrålande

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigt turkosskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SÖKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

UFO I NORDAMERIKA 1966

Av John A. Keel

(Forts. fr. nr 7 1967)

Fågelmannen

Den kanske kusligaste av alla varelserna är "fågelmannen", vilken 1966 beslöt sig för att slå sig ned i Amerika. Den 1 september ringde fru James Ikar, Scott, Mississippi, till en ortstidning och rapporterade att något människoliknande flög omkring i luften. Reportrar och fotografer rusade iväg till platsen, men den bevingade varelsen hade flugit sin väg. Flera andra personer sa emellertid att de också hade sett varelsen. John Hursh, en meteorolog på platsen, löste mysteriet genom att kalla det en väderballong.²⁶⁾

Scott, Mississippi, är beläget nära Mississippifloden, inte långt från den plats där denna sammanflyter med Ohiofloden. Den 15 november dök väderballongen upp igen, nu mycket längre åt nordväst och mindre än en mile från Ohiofloden. Denna gång var det fyra ungdomar som vid midnatt observerade den när de bilade genom en park, McClintic Wildlife Station. De förbluffades av att se en lång, människoliknande figur med vingar stå framför en gammal övergiven elektrisk kraftanläggning. Dess ögon var lysande röda, ungefär två tum i diameter, och de blev riktigt skrämda av figuren, innan den vaggade in i den öde byggnaden. De begav sig till polisen på orten, och deras berättelse skapade sagan om "fågelmannen". Inom några dagar var det uppståndelse i den lilla staden Point Pleasant, West Virginia. Beväpnade män sökte igenom McClinticparken och det närliggande TNT-området, ett ammunitionsupplag från andra världskrigets tid, där det alltså finns igloos som är fyllda med högexplosiva föremål. Folks åsikter om "fågelmannen" gick skarpt isär. Det fanns de som inte trodde på uppgifterna och skratade åt dem, och det fanns de som trodde — och dessa var i de flesta fall skrämda från vettet, sedan de sett varelsen. Efter några veckor hade över hundra personer i trakten omtalat att de skymtat "fågelmannen". Många av dessa var framstående affärsmän, lärare och präst-

män. Alias beskrivningar var lika. Varelsen var större och bredare än en människa, grå till färgen med lysande, röda ögon vilka hade en hypnotisk verkan. Den iakttogs både på marken och i luften. När den befann sig i luften, var dess vingar, vilka var tre meter mellan spetsarna, stillastående, de flaxade inte. Det uppgavs att den vid flera tillfällen hade förföljt bilar med en hastighet upp till 160 kilometer i timmen. De flesta av observationerna gjordes antingen i TNT-området eller alldeles i närheten.²⁷⁾

Jag fick först höra talas om dessa händelser genom Jim Moseley i *Saucer News* (tefatsnytt), och jag vistades tre veckor i Point Pleasant i december. En berättelse om det besöket skulle bli alltför invecklad och bisarr för att tas med här. Men jag fann snart att runda flygande föremål iakttogs i hela trakten och att de flesta av dessa UFO-observationer sammanföll i tiden med rapporter om varelsen och även skedde i dessas omedelbara närhet. Egenomligt nog kom senare var och en som hade fått se "fågelmannen" på nära håll, att lida av samma slags ögonåkomma som har förekommit i samband med UFO. En kvinna hade tillsammans med flera andra stött på varelsen, som kom fram till ett par meter från henne, sedan de stigit ur sin bil i TNT-området. Kvinnan blev så skräckslagen att hon tappade sin baby som hon höll i famnen. Hennes ögon var svullna två veckor efter händelsen.²⁸⁾

Hur komplicerad hela situationen är visas av några andra kontaktyper i detta område. Två veckor tidigare, den 2 november, kom en försäljare vid namn Woodrow Derenberger i Parkersburg, West Virginia, med en berättelse om att han kört fram till ett tefat på huvudled 77 utanför Marietta, Ohio. En man i glänsande blå kläder kom till honom och sade några ord med hjälp av telepati.²⁹⁾ Denna händelse inträffade endast omkring 60 miles norr om Point Pleasant.

Två män i Point Pleasant säger att de haft liknande kontakt på samma huvudväg och vid ungefär

samma tid. De var på hemväg från arbetet i de tidiga morgontimmarna, när de träffade på ett stort cigarrformat föremål som blockerade vägen. En individ i lysande overall (han var cirka 180 lång) kom fram till deras bil och talade vid dem med hjälp av telepati, sa de. Han var mörkhyad, hade något utstående ögon och markerad haka men såg inte alltför ovanlig ut. Han frågade dem bara vart de skulle och vilka de var. De båda männen bestämde sig för att inte berätta för någon om händelsen, men den ene av dem började att dricka våldsamt för första gången i sitt liv och anförtrorde sig till slut åt sin familj, och han började brevväxla med en annan person i Point Pleasant som hade rapporterat att han sett ett UFO.³⁰⁾ Inom kort hade Point Pleasant kontaktade såväl som "fågelmän".

Ett gift par i en närbelägen stad säger sig ha förlorat minnet av två och en halv timma sedan de betraktat ett tefat som kommit ned mot deras bil i början av sommaren. Tre hundar försvann i trakten samtidigt med att UFO:n visade sig.³¹⁾ Många andra märkliga ting har också inträffat. Jag bör nämna att dessa människor är mycket religiösa och söker i bibeln efter förklaring på vad de sett. Befolkningen i Ohiodalen är välmående och har inga ekonomiska problem så som förekommer längre söderut i staten.

Det är många som har sett "fågelmannen" på olika platser i Ohiodalen, sedan jag lämnade West Virginia. Och det rapporterades en UFO-landning på en riksväg utanför Charlestown, några miles söder om Point Pleasant den 19 januari, 1967.³²⁾ I början av januari fick en dam ett mystiskt besök på sitt kontor. Det var fru Mary Hyre, som är Point Pleasantkorrespondent för *Athenstidningen Messenger* (Ohio) och har cirka 25 års erfarenhet som journalist. (Fru Hyre ledsagade mig under många av mina undersökningar i trakten och hon har skrivit en del artiklar om UFO-observationerna. Eftersom hon är AP-korrespondent, går många av hennes rapporter ut över hela landet.) Hon

var i arbete sent på sitt kontor, när en liten man kom in. Han var cirka 1.30 lång, berättade hon för mig nyligen i telefon, och han hade mycket egendomliga ögon samt glasögon med mycket tjock lins. Han hade långt, svart hår och var klädd i en kortärmad blå skjorta och blå byxor, fastän det var 10 grader kallt ute. Högra handen hade han i fickan hela tiden.

Den lille mannen talade långsamt och hackigt och frågade henne om vägen till Welsh, West Virginia. Hon trodde först att han hade något talfel, och av någon orsak skrämde han henne. "Han kom närmare och närmare." Hon blev rädd och sprang in i ett annat rum, där en av hennes kolleger höll på med en telefonkampanj. Han kom ut till henne och de talade båda med besökaren. "Han tycktes veta mera om West Virginia än vi gjorde", förklarade hon. Vid ett tillfälle ringde telefonen, och när hon talade i den, tog den lille mannen upp en ballpointpenna från hennes skrivbord och tittade undrande på den "som om han aldrig hade sett en sådan förut". Hon gav honom en penna, och han skrattade högt och egenomligt, när han tog den. Sedan begav han sig ut i kvällsmörkret och försvann runt ett hörn.

Fru Hyre kontrollerade med polisen om det gick någon mentalt rubbad person lös, vilken passade in på en beskrivning av den lille mannen. Men det gjorde det inte.³³⁾

Andra mönster

Studera en karta över Förenta staterna och ni skall finna, liksom jag gjort, att bestämda geografiska mönster framkommer ur förra årets händelser. Det förekom iakttagelser i Pennsylvania som täckte hela staten, men de flesta observationerna gjordes vid Alleghanyfloden som flyter samman med Ohiofloden. Vid norra delen av Ohiofloden finner vi East Liverpool, Ohio, där många UFO-händelser utspelat sig, bl. a. har bilar förföljts av UFO:n; det finns också ett fall där en 14-årig pojke, Chris Ward, blev paralyserad av en ljusstråle från ett UFO som svävade på låg höjd den 19 augusti. Tre av hans kamrater kunde inte röra på honom innan föremålet hade gett sig iväg.³⁴⁾ Söderut längs med Ohiofloden finner vi att det har varit UFO-rapporter metodiskt utspridda på båda sidorna om floden efter Steubenville, Wheeling, Parkersburg, Point Pleasant genom Ohio och Kentucky och in i Missouri.

I början av januari 1967 inträffade i Shelbyville, Kentucky, en stad som är belägen ungefär trettio miles från Ohiofloden, en elektrisk black out, medan hundratals människor betraktade egendomliga ljus på himlen.³⁵⁾ UFO:n rapporterades sedan i Cairo, Illinois, där floderna Ohio och Mississippi flyter samman.³⁶⁾

Mönstret tycks helt klart. UFO:n har rört sig långsamt och metodiskt längs med dessa vattendrag, och de har dröjt sig kvar i områden av speciellt intresse. Kanske att när de bestämmer sig för att stanna i ett område, så bestämmer de sig också för att ta några kontakter där slumpvis, möjligen med tanken att detta på något sätt kan mildra den uppståndelse som deras närhet eljest kunde ge upphov till.

Slutsatser

Jag har inte här försökt göra någon sammanfattning av situationen i hela Förenta staterna utan har valt ut några relativt små områden, som ligger inom ramen för mina egna, begränsade erfarenheter. Jag har sett och hört nog — och de storslagna räkningar jag får från klipp-tjänsterna är ytterligare bevis — för att tro att vad jag själv har observerat blott är en bråkdel av en världsspännande situation. Det finns många Point Pleasant runt om i Amerika, och det finns tusentals, om inte milliontals, av förbryllade och oroade människor som blir ut-satta för mysteriet UFO. John Fuller upptäckte det i Exeter. Jag har sett det i en mängd andra städer, inberäknad min egen hemstad Perry, N.Y. som ligger i närheten av Niagarafallens stora kraftkomplex.

Det synes mig som om UFO-aktiviteten nu i hög grad äger rum på låg höjd och är otroligt intensiv med alla typer av farkoster och varelser. Det finns nu många berättelser om att UFO:n förföljt människor på arken och har kommit fram till dörrar och fönster i fastigheter. Det är nästan som om de väljer ut ensaka individer och iakttar dessa noga.

Det förekom hundratals sådana fall 1966. Jag hoppas att till slut kunna göra en statistisk bearbetning av det material jag har samlat. Innan den bearbetningen har utförts, är det nästan omöjligt att sammanfatta vad som har hänt. Här följer emellertid några av de senare fallen:

1) Fröken Marie Wood, 30 år, lärarinna i Greensboro, Maryland, har berättat att hon iakttog en

"konstig farkost med fluorescerande ljus" klockan 9.45 på kvällen den 2 december 1966, när hon körde från Benedictine School for Exceptional Children i Ridgely, Maryland. Sju timmar senare väcktes hon "av en vibration och fönstren lystes upp av ett rött sken". Hon uppges ha sett föremålet två gånger igen under de följande två dagarna. (Washington, D.C., *Post*, den 5 december, 1966.)

2) Samma dag, den 2 december, blev en farmare vid namn John Nelson i Garvin, Minnesota (hundratals miles från Maryland) svårt skrämd, när ett tefatsformat föremål, som var cirka 10 meter i diameter och två och en halv till tre meter tjockt, kom ned och svävade alldeles intill honom. Han höll på och plöjde, men hans traktor stannade inte. Föremålet flög iväg men återvände några minuter senare och höll sig över honom igen, medan det riktade en stråle vitt ljus över fältet och lät höra "ett spöklikt ljud liksom den susande vinden". (Lamberton, Minn., *News*, 8 december, 1966.)

3) Klockan 6.00 på kvällen den 6 december väcktes Diane Brown, boende i Howard, Michigan, av ett ljud "som från en transformator". Hon tittade ut genom fönstret och såg ett dimmigt, rött föremål, 7—8 meter i diameter, som svävade rätt utanför hennes hus och riktade ett vitt ljus mot marken. Enligt polisrapporten sa hon att hon betraktade föremålet i ungefär 15 minuter. Under den tiden körde två bilar förbi huset, och ljuset från föremålet riktades då mot dem. (Niles, Mich., *Daily Star*, 7 december, 1966.)

4) Ett annat UFO på låg höjd iakttogs den 5 december av flera vittnen i närheten av Lakewood, N.J. Sammanlagt sex vuxna personer, alla nämnda med namn i tidningsreportaget, berättade att de sett ett runt föremål med sex ljus i färger omkring det och ett blåaktigt, blixtrande ljus i mitten, när det svävade över ett fält på en höjd "litet högre än ett tvåvåningshus". Det gav sig snart iväg och återvände sedan dit där vittnena befann sig. Slutligen slocknade alla ljusen och föremålet lät höra "ett lustigt högt ljud, olikt ljud som kommer från flygplan", när det steg uppåt och försvann. (Lakewood, N.J., *Ocean County Citizen*, 6 december, 1966.)

5) Den 28 december tittade familjen Waldman i Santa Ana, Kalifornien på TV. Klockan 7.45 på kvällen blev det störningar i apparaten.

Billy Waldman, 9 år, såg ut genom fönstret och skrek på sin mor. Hon tittade då också ut och fick se vad hon beskriver som ett runt föremål "ungefär 6 meter tvärs över med blixtrande röda, gula och orange-färgade ljus som tändes och släcktes". Det höll sig svävande rätt utanför deras fönster och sågs också av en granne, fru Patricia Reynolds. Efter några sekunder sköt det iväg upp genom luften och "när det steg uppåt verkade det som om hela föremålet rykte". (Santa Ana, Kalifornien, **Register**, 30 december, 1966.)

Dessa fall har utvalts på måfå ur en mängd rapporter från december om iakttagelser på låg höjd. Många av dessa rapporter är, fastän tydligen ärliga och uppriktiga, så knappa på detaljer att jag helt enkelt har kastat dem i en stor låda med påskriften "otillräckliga upplysningar" och kommer att låta dem vara, utom när jag gör upp en översikt över data och geografiska faktorer. I stort sett kan vi ta fram följande kategorier ur 1966-vågen.

1) **Geografi.** Iakttagelser som följt ett geografiskt och kronologiskt mönster längs med floder och mellanstatliga huvudleder, där observationerna gjorts i tidsföljd på plats efter plats utefter en linje.

2) **Teknik.** Det vanliga mönstret med iakttagelser i tekniskt intressanta områden där det finns flygbaser, arsenaler, militära anläggningar av alla slag, kemiska fabriker, kraftanläggningar, dammar, transformatorstationer, radio- och TV-master etc.

3) **"Hotande" överflygningar på låg höjd.** Bilar, flygplan och fotvandrar har förföljts, och UFO:n har hållit sig svävande i närheten av vissa fastigheter.

4) **Iakttagelser i reservat.** Sådana förekom rikligt i hela Förenta staterna under 1966.

5) **Rapporter om landningar och direkt kontakt.** Det har varit flera sådana fall 1966 än under något tidigare år.

Tillsammans utgör dessa tusentals rapporter en oroande bild. De kanske betyder att UFO:n nu håller på med omfattande operationer i ett slutligt skede.

Tad Jones, vittne till landning den 19 januari utanför Charlestown, West Virginia, omtalade att det föremål han sett hade **hjul**. Om detta är riktigt, har vi en ny utveckling som kan innebära att UFO:n håller på att gå ifrån den tidigare typen av trebenta landningsställ och er-

sätta den med någonting som möjliggör förflyttning på marken.

Mina upprepade besök på Pentagon har övertygat mig om att Förenta staternas flygvapen inte har något riktigt intresse för UFO-problemet. De har inte gjort några verkliga försök att gripa in på platser där många iakttagelser gjorts, och de har inte visat något verkligt intresse för bekymren hos de medborgare som är bosatta i dessa områden.

Det skall sägas till slut att jag inte har gjort några försök att hålla mina undersökningar hemliga, och ingen har sökt att hindra mig i mitt arbete. Flygvapnet, NASA och andra statliga organ har i begränsad omfattning samarbetat med mig och har gjort sig betydande besvär för att förse mig med speciella informationer, när jag bett om sådana. John Fuller talade nyligen om för mig att vissa officerare i Pentagon hade uppmuntrat hans undersökningar. Fuller jämnade säkerligen vägen för ett allmänt accepterande av flygandefat.

Den intensiva UFO-aktiviteten tycks stödja APROs teori att vår befolkning nu snabbt förbereds för ett accepterande av UFO:nas existens.

Källor:

26. Greenville (Miss.) **Delta Democrat Times**, 2 september 1966.
27. Ett flertal klipp från tidningar i Ohio och West Virginia samt omfattande egna undersökningar.
28. Enligt sina vänner har kvinnan blivit "förändrad" efter denna händelse. Hon är rädd och vägrar nu att alls tala om saken. Hennes berättelse är långt mer invecklad än vad som kan visas här. Hon har antytt att hon på något sätt fick något slags budskap från varelsen, vilket hon är rädd att avslöja.
29. Nyhetsbyrån UPI, 3 november 1966. Åtta vittnen inklusive en sergeant vid flyget uppges ha sett UFO:n på låg höjd i denna trakt vid samma tid som kontakten. Gray Barker har ingående intervjuat de viktigaste vittnena.
30. Mina egna samtal med vittnena.
31. Nyhetsbyrån AP 20 januari, 1967.
32. Mina egna undersökningar över telefon och genom brev.
33. East Liverpool (Ohio) **Review**, 19 augusti, 1966. Enligt polisrapporten om händelsen var pojkens hörsel nedsatt under flera dagar efter händelsen.
34. T. Beckley, **Interplanetary News Service**.
35. St. Louis (Mo.) **Post Dispatch**, 21 januari 1967.

Anm. Artikeln är hämtad från den ledande engelskspråkiga ufologiska facktidsskriften, **Flying Saucer Review**, som utkommer i London.

John Keel är romanförfattare och freelancejournalist som även skrivit för TV och radio.

GARRETT OCH RHINE

Eileen J. Garrett är ett av de bästa nutida medierna. Våra läsare kanske kommer ihåg henne från artikeln "Medium förbryllar vetenskapen" i nr 1, 1966. Sedan 1952 har hon varit president i Parapsychology Foundation i USA (en parapsykologisk stiftelse). Hon är också författare till ett flertal böcker. "Does Man Survive Death?" (överlever människan döden) 1957 — är en artikel-samling som hon redigerat. Om de mediala fenomenen, som hon har erfarenhet av från sig själv, skriver hon där bl. a.: "Det råder ingen tvekan om att dessa meddelanden är realiteter; det är deras orsak och ursprung som utgör ett problem." — "Fastän jag haft syner av tusentals 'döda' och har tyckt mig samtala med dem, vet jag ännu inte varifrån dessa meddelanden kommer. Så fastän jag kan bekräfta att dessa mina upplevelser är verkliga, kan jag inte förklara eller tolka dem. Eller rättare — det finns så många tänkbara förklaringar och tolkningar att jag är ur stånd att ge ett kategoriskt svar på frågorna "hur?" och "varför?"

I samma bok skriver professor Rhine, den parapsykologiska forskningens centralgestalt: "Många har funnit skälen för andlig fortlevnad tillräckligt starka för att de personligen skall acceptera denna tro, men de mera samvetsgranna och bättre informerade bedömarna tycks vara ense om att inget verkligt vetenskapligt bevis ännu har blivit rapporterat rörande okroppsliga personliga väsen."

RAMPAS SKIVA

Att Tisdag Lobsang Rampa har gjort en gramfonointalning på engelska språket meddelas oss av herr Y. Olsson. På skivans ena sida "The Lama's Story"; på den andra "The Power of Prayer". Pris \$ 5.95. Long-playing 12". (Lobsang Rampa har skrivit ett flertal böcker av vilka "Det tredje ögat" finns på svenska.) Skivan kan erhållas från Saucerian Records, Box 2228, Clarksburg, W. Va., USA.

Andevetenskaplig kontaktklubb

Box 5 — STRIB — DANMARK

önskar kontakta andligt sökande damer och herrar i alla åldrar över hela Skandinavien för bildande av en brevkrets.

Skriv efter upplysningar!

"UFO-kontakt"

De ädla, långhåriga venusianer som George Adamski berättade om, existerar inte och har aldrig existerat. Planeten Venus, som för många "nya-tidsåldersromantiker" stått som symbol och hemvist för det högsta goda i universum, är en het och ogästvänlig himlakropp, där inga högre livsformer kan finnas. — Och på månen är det inga skogar, berg, sjöar och städer så som Adamski påstod — vetenskapen hade rätt: månen saknar liv.

Har då Keyholes, Rehns och andras bedömning varit riktig, att GA bara var en fräck lögnare?

Denna tidskrift har stått främmande såväl för den troskyldiga tilliten och säkra övertygelsen som för det lättvindiga sätt att avfärda UFO-kontaktberättelser som t. ex. Rehn visat.

Vi har trott och tror alltså att problemet UFO-kontakt är mycket mer komplicerat än vad de helt positiva och de helt negativa har ansett.

Att det är oklokt att engagera sig i spridning av GA:s böcker är numera uppenbart. De som arbetat för "sanning enligt Adamski" måste erkänna sitt misstag och söka nya vägar för sin idealitet. Och även om inte alla "kontaktade" har berättat om civilisationer på månen och Venus (den i USA mycket bekante Truman Bethurum har talat om en planet som alltid befinner sig dold bakom vår måne!) är det uppenbart att alla kontaktberättelser måste betraktas mycket kritiskt.

Flera "kontaktade" har gjort intryck av att själva vara helt övertygade om att de sagt sanningen. — Om nu dessa personers uppgifter helt eller delvis inte stämmer med verkligheten och om de faktiskt trott på vad de sagt, då finns ingen annan förklaring än att de blivit lurade, antingen genom att de själva på något sätt omedvetet skapat den värld de skildrat, eller genom att de bedragits av andra, kanske rymdfolk.

Det kan vara så — detta är en hypotes — att rymdvarelser väljer ut och lockar till sig en del godtroende tefatsentusiaster och andra lämpliga personer och med hjälp av hypnos eller kanske apparater försöker de utvalda i ett tillstånd av mycket djup "medvetlöshet" (då medvetandet är verksamt vid sidan av kroppen), där de upplever kontakt

med ädla rymdmänniskor. De utvalda bör vara enkelt folk utan vilja att analysera sina upplevelser och ifrågasätta deras art.

Man vet att människor genom olyckshändelse eller självsuggestion kan komma in i tillstånd av mycket djup medvetlöshet (se "Om helvetets non-existens" i Sökaren nr 6, 1965), där drömuupplevelserna är så klara, tydliga och sammanhängande att individen, när han vaknat, tror att han upplevt en verklighet av samma slag som den för oss alla gemensamma sinnevärlden. — Det måste vara möjligt att avsiktligt försänka människor i sådant tillstånd och genom vissa impulser få dem att uppleva någonting i den stil man önskar.

Adamski, Van Tassel, Menger, Bethurum, Bender, Angelucci, Buck Nelson m. fl. är enkla, "naiva" människor och, såvitt man kan se, utan någon vana vid att kritiskt bedöma mystiska och "övernaturliga" företeelser. Det har varit naturligt för dessa personer att som verklighet acceptera vad de upplevt. Deras kontaktupplevelser tycks också stämma väl överens med vad de själva tror och har trott om universum, men de stämmer inte så bra sinsemellan. Dessa personer har inte varit rädda för att göra sig löjligen utan frimodigt berättat om sina erfarenheter och slutit upp bakom den meddelade filosofin.

Benders drömfantasi gick åt ett helt annat håll än de flesta andras (om vår hypotes är riktig). Bender var en skräckfantast; han hade t. ex. ett rum inrett som skräckkammare, och han kunde inte uppleva annat än kontakt med fasansfulla varelser i en gudlös värld.

Med "operation hypnos" kan tefatsfolket ha uppnått att ett antal övertygade "kontaktade" skriver böcker om högt stående, vänliga rymdmänniskor och reser runt och håller föredrag om detta. Dessa personers aktivitet leder till att ett intryck skapas hos många att vi endast har glädje att vänta från UFO:n (vilket kanske inte är fallet). Hos andra misskrediterar kontakthistorierna allt UFO-studium, vilket skulle vara förmånligt för icke vänligt inställda UFO-varelser.

Enligt denna hypotes skulle tefatsfolket stödja de "kontaktade" — för att kunna utnyttja dem.

Vi minns att när major Aho, som

talade om högt stående rymdfolk och om nödvändigheten av andlig utveckling i ny tidsålder, var i Stockholm och höll ett föredrag, visade sig vad som kan ha varit ett stort rymdskepp över mellersta Sverige. G. H. Williamson var visserligen opålitlig och lögnaktig till sin natur (se Sökaren nr 1, 1964) men hade kanske rätt när han skrev att man iakttagit rymdskepp i närheten av "kontaktade" som uppenbart varit oärliga. Howard Menger har omtalat att när han vid ett tillfälle inför en skara åhörare ljög om kontakt med rymdfolk, sågs ändå rymdskepp i närheten. Han kunde själv inte förstå detta.

Det är anmärkningsvärt att det, såvitt vi vet, alltid har varit en person som haft närkontakt. Adamski var alltid ensam. Bröderna Stanford och Carl Anderson var inte ensamma, men i de fallen förekom det endast att man såg farkosten på nära håll och hade mental kontakt. Barney och Betty Hill (som hypnotiserades av rymdvarelser — och det fallet är synnerligen övertygande) var visserligen två, men — enligt The APRO Bulletin — tycks de inte ha träffat varandra ombord på farkosten.

Tanken att "kontaktade" haft psykiska upplevelser, som inte kunnat delas av andra, får allt större sprid-

(Forts. på nästa sida)

MWO-healinginstrumentet

omtalat i SÖKAREN nr 8, 1965

demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).

Adress: **S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.**

Din personliga

BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytmen.

2. Högsta försäkringsskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Övärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

"UFO-kontakt"

(Forts. fr. föreg. sida)

ning bland ufologer.

Vi tror att den hypotes som vi här har lagt fram, är värd att noggrant prövas. Den kan också byggas ut enligt följande.

Vi tänker oss att det finns varelser på en planet där livsbetingelserna blir allt sämre; kanske blir planeten torrare och torrare (Mars?). Befolkningen ser sig om efter en ny himlakropp, där de kan slå sig ned. Deras blickar riktas mot den grönskande planeten jorden, vars storlek, atmosfäriska förhållanden m.m. gör den lämplig som bosättningsort för dem.

På jorden lever en intellektuellt högstående art, människan. Främlingarna studerar planeten och dess bebyggare. De konstaterar att jordmänniskorna inte frivilligt skulle upplåta någon del av sitt klot. De ser även att stora rasmotsättningar råder mellan jordens egna folk. Enda möjligheten för dem att kunna slå sig ned på jorden är att ta över makten med våld.

Att besegra människorna är emellertid inget enkelt företag. Dessa är många fler till antalet, kanske, än

inkräktarna från rymden, och de har en vetenskap och militära medel som inte får underskattas.

Främlingarna oroar sig för sammandrabbningen. De förbereder sig med långvariga, ingående studier av jordens livsbetingelser, dess befolkning och försvarsmedel. Kanske följer de radioaktivitetens utbredning i människor, djur och växter, kanske korsar de sin egen ras och vår (se fallet Antonio Villas Boas i nr 2, 1967) och uppfostrar en grupp individer som har sin härstamning både från deras och från vår ras.

Under det de främmande studerar vår planet, är det angeläget för dem att ge intryck av att inte utgöra något som helst hot mot jordens folk.

Och vi konstaterar att myndigheterna i alla länder är ivriga att slå fast att UFO-fenomenet inte är något hot mot nationens säkerhet.

Ett mönster som man funnit i UFOnas beteende — enligt en artikel av John A. Keel — går ut på att de undersöker vår el-försörjning (mörkläggningen i New York 1965 kan ha varit en test på vår sårbarhet), våra vapenfabriker, arsenaler och alla militära anläggningar. Detta mönster, om det är riktigt, är en oroande aspekt av ufologin.

BOKANMÄLAN

Florence Scovel Shinn, Hur man vinner livets spel. — Översatt av läkaren Signe Danielsson. (Reformförlaget 1967, 7:50 + oms.) Boken skrevs i början av detta århundrade av en dam som verkade som andlig rådgivare i Amerika. Den handlar om hur man lyckas med sitt liv. Den är hurtfrisk och trosstark på ett kanske typiskt amerikanskt sätt. Författarinnan har en hel del gemensamt med Norman Vincent Peale, vilken rönt en enorm uppskattning i många länder. När man börjar läsningen, tycker man kanske att hon är naiv mer än lovligt och synes leva i en drömvärld, där allt går den som tror, så väl så väl. Men efter hand som man går vidare i texten, blir man fascinerad. Att "tron verkar" finns det många redogörelser för i religiös litteratur. Vi har i Sökaren bl. a. läst om Paramhansa Yoganandas erfarenhet av detta. Inom kristenheten finns många liknande fall från miljö av "frireligiös typ". Enligt Florence Shinn är det i synnerhet fråga om att göra rätta intalningar till sitt eget undermedvetna. Om man livligt föreställer sig att en sak skall hända, så kommer den i sinom tid att hända...

Varför inte läsa boken och pröva om författarinnans teser håller? Beställ från Sökarens Bokhandel!

"Ingenting är säkert utom döden", anser sig en del människor kunna säga med övertygelse. Men påståendet är ett uppenbart misstag. Man inser detta, om man tänker på att kroppen och anden hos "den andre" förnimmes av oss på olika sätt. Den andres kropp blir vi medvetna om genom direkt förmedling av vår egen kropps sinn; den andres ande, medvetande, förnimmes av oss endast indirekt genom verkan den har på den andres kropp. Det som har dött, när man säger att en människa är död, är det som vi kan förnimma, nämligen den fysiska organismen, vilken kan betecknas som en boning åt anden, eller ett instrument för den. Anden kan vi endast få kännedom om genom dess medium, kroppen, eftersom en direkt förnimmelse av den med vår egen ande eller med vår fysiska kropps sinn är, för den vanliga nuvarande jordmänniskan, omöjlig. Om anden finns kvar som en självständig personlighet, när dess medium mellan sig själv och oss har upphört att fungera, vet vi inte. Men vi inser att mediet inte kan anses vara detsamma som det vilket det är medium för.

Vad vi kan se och förstå, är att medvetandet lämnar en kropp som inte längre kan göra tjänst. Kanske personligheten upphör att existera i och med kroppens

upplösning. Eller kanske det individuella jaget fortsätter att finnas till som en medveten individ.

Mot bakgrunden av vad man vet om upplevelser på dödsbäddar och på annat sätt i dödens omedelbara närhet och av s. k. astral projektion, går det inte att hävda att medvetandet är oupplösligt förbundet med den fysiska kroppen, vilket brukar påstås av ateister. Det är tänkbart att själen fortsätter sin tillvaro knuten till "astralkroppen", en organism av annan materia. Ja, det är inte bara tänkbart, det finns också en hel del som tyder på att sådan fortsatt existens åtminstone i en del fall har ägt rum. Sökarens läsare känner till detta.

Påståendet att själen måste anses vara död, sedan kroppen dött, är ett av de fästen som materialisterna-ateisterna måste uppge. Men vi vet att blott kännedom om vissa parapsykologiska företeelser — som ovan nämnts — gör det fullständigt klart att själen kan ha existensmöjligheter utanför den jordiska kropp som den identifierat sig med. Och vi inser hur utomordentligt viktigt det är att parapsykologin får en central ställning i livsåskådningsdebatten.

GÄVOR TILL SÖKAREN

Eric Hansson, Stockholm, 6:—; Bertil Larsson, Lund 6:—; Bo Westin, Örn-sköldsvik, 6:—; Alva Lyrstrand, Mölndal, 16:—; Sven Kärrefors, Askim, 6:—; Valter Sjöberg, Åbosjön, 6:—; I. Blomberg, Göteborg, 6:—; Linnéa Nordström, Stockholm, 6:—; E. H. Wandér, Skutskär, 6:—; A. C. Gamfeldt, Köpenhamn, 4:—; Inga Jonsson, Norrtälje, 6:—; Åke Malm, Dösjebro, 16:—; Evert Årnström, Stockholm, 6:—; Birger Andersson, Nässjö, 6:—; Oskar Persson, Malmö, 6:—; Bror Bröttorp, Stockholm, 26:—; Alve Holmqvist, Malmö, 4:—; Sven Askerlund, Bromma, 6:—; Märta Friberg, Norrköping, 6:—; Inez Andersson, Harplinge, 6:—; Olof Wirgin, Malmö, 6:—; Rune Björck, Johanneshov, 6:—; Eivor Bergman, Hägersten, 11:—; Birgitta Cube, Malmö, 6:—; Elna Östman, Limhamn, 76:—; Curt Liljenström, Eskilstuna, 12:74; Jutta von der Marwitz, Stockholm, 6:—; Ernst Sandström, Tranemo, 26:—; Kurt Eriksson, Ludvika, 6:—; Birgitta Dabel, Torsby, 6:—.

Summa kronor 314:74.

Varmt tack!

SM

Red.